

[Socialministeren.]

meget, da jeg var i Udlandet i al den Tid, Direktør Nielsen uden mit Vidende hjalp Charles Nielsen — overhovedet ikke hverken gennem Direktøren eller mig ydet nævnte Person noget som helst Beløb af offentlige Midler, intet som helst, heller ikke, som det ogsaa har været fremme, af den private Indsamlingskomité's Midler, hvilket Direktør Nielsen udtrykkelig har bekræftet overfor mig. Og jeg antager dog ikke, at det ærede Medlem Hr. Vagn Bro med offentlige Midler sigter til det politiske Politis Kasse, som „Arbejderbladet“, Organ for en Afdeling af Kommunerne herhjemme, med udhævet Tryk anfører. Men hvis det ærede Medlem skulde sigte til dette Organ eller til en saadan Kasse, hvis Eksistens i øvrigt er mig ganske ubekendt, saa skal jeg oplyse, at denne Paa-stand, som det næsten altid er Tilfældet med kommunistiske Angreb, er fuldkommen grebet ud af Luften. Det er, som alt nævnt, af private Midler, formodentlig et eller andet privat Legat, Direktør Nielsen har understøttet Charles Nielsen. Og derfor skylder Direktøren i hvert Fald hverken det ærede Medlem eller mig noget Regnskab.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro talte gentagende i denne Forbindelse om Retsreferatet, og jeg kan af hans øvrige Fremstilling se, at han maa sigte til Referatet i Bladene angaaende Retsmødet. Fra Retten eller Retsmødet selv kan det ærede Medlem nemlig ikke have sine Oplysninger, thi i saa Fald vilde han have læst ogsaa min skriftlige Erklæring til Retten som Svar paa Charles Nielsens Erklæring og kunde da ikke have udtalt sig som sket. Men paa den anden Side tør man vel ikke gaa ud fra, at en Mand som det ærede Medlem, der baade er ansat i Retsvæsenets Tjeneste, og som endog er Rigsdagsmand, bygger et Angreb af denne Art paa Pressereferater, der endog i dette Tilfælde var af en særlig ejendommelig Karakter. Der var nemlig ved det paagældende Retsmøde, efter hvad Politiaadvokaten har meddelt mig, een eneste Journalist til Stede, altsaa een Mand som Repræsentant for den samlede danske Presse. Alligevel bragte Dagen efter de fleste store Blade i det store og hele Charles Nielsens skruede og til Dels urigtige Erklæringer, men intet Blad bragte mit Svar, skønt dette in extenso blev læst op i Retten i samme Retsmøde. Altsaa, Rudeknuserens Erklæring gengiver man i Spaltevis, Ministerens nævner man ikke med et Ord. (*Fraenkel*: Det er godt gjort.)

Da jeg i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Fraenkel ikke kan fordrage at kritisere Pressen, skal jeg standse her og blot tilføje, at det ærede Medlem Hr. Vagn Bro jo nok, efterhaanden som han bliver endnu ældre, vil blive tilsvarende forsigtigere med at bygge paa Sensationsreferater og maa-ske endda en Gang vil kunne naa dertil, at han, før han angriber, vil undersøge Sagen til Bunds, noget, han ligefrem kan blive nødt til, hvis der ad Aare skulde blive betroet ham et eller andet betydningsfuldere Embede indenfor Fru Justitias Omraade.

Medens jeg er ved personlige Angreb fra den højere Morals Repræsentanter her paa Ting, nødes jeg ogsaa til at henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg tænker ikke paa det ærede Medlems Angreb paa de nuværende Ministres Karakteregenskaber. Dette Angreb har for mit Vedkommende ikke paavirket mig, mig, efter hvis subjektive Skøn der ikke kan være Skygge af Tvivl om, hvis Karakter der nyder den største objektive Tillid, det ærede Medlems eller min. Nej, jeg tænker paa det ærede Medlems Udtalelser paa Sp. 607, hvor det ærede Medlem, efter at han som Tusinder af andre, der har tumlet rundt i Forholdet mellem marxistisk Teori og socialdemokratisk Praxis, har bebrejdet Socialdemokratiet dets Frafald fra den socialistiske Marxisme, som han ganske snurrigt udtrykker sig, til sidst affyrer følgende Salve, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse — det er kun et kort Stykke, der foregiver at referere et Svar, som jeg offentlig har givet en ung idealistisk Socialdemokrat. Det lyder saaledes:

„Den højtærede Socialminister lod ham forstaa, at disse Ideer havde ikke mere noget paa sig. Nej, nu var Socialdemokratiet blevet et fornuftigt og praktisk Parti, og det, man nu stræbte efter, det var at faa en Krone mere i Løn, at faa en ny Funktionærplads her og der og en ny tro og paalidelig socialdemokratisk Partifælle anbragt paa ledige Pladser i den offentlige Forvaltning og Husholdning. Det var det, Socialdemokratiet nu arbejdede for, og det var der Forslag i, sagde den højtærede Socialminister.“

Denne Gengivelse er en ren og skær Forvanskning baade af mine Udtalelser og af mine Ideer. Og det ærede Medlem Hr. Holstein vidste, da han holdt denne Tale, at mit Svar havde været trykt som Kronik i „Social-Demokraten“ i Sommer!